

Sygn. akt II Ca 361/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Sędzia Sądu Okręgowego Grzegorz Grymuza

Protokolant Joanna Malena

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę kwoty 5356,80 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 września 2012 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 25 lutego 2013 roku, w sprawie II C 606/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz K. W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 361/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 września 2012 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 13 września 2012 roku, powód – K. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 5332,52 zł „tytułem odszkodowania za utracone przychody spowodowane wypadkiem z dnia 1 grudnia 2011 r. za którego skutki i pełną odpowiedzialność ponosi pozwany”, o zasądzenie „odsetek ustawowych za zwłokę w realizacji odszkodowania poczynszy od daty wniesienia powództwa do dnia zapłaty”, a także o zasądzenie „zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego zgodnie z załączonym spisem kosztów” (k. 2-6).

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 1 grudnia 2011 roku miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doznał urazu kręgosłupa szyjnego oraz skręcenia i stłuczenia prawej stopy. Na skutek doznanych urazów był niezdolny do pracy – świadczenia usług przewozu osób w formie taksówki osobowej – przez 22 dni. Pozwany przyjął swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił łącznie z tego tytułu kwotę 5924,82 zł. Powód wskazał, że nie zgadza się z 40 % redukcją wypłaty odszkodowania z powodu bliżej nieokreślonych kosztów amortyzacji i nie zgadza się z wyliczoną wysokością dziennych przychodów, przyjętych jako podstawa do wyliczenia należnego odszkodowania. W ocenie powoda adekwatny do wyliczenia wartości średniego dziennego przychodu, będącego podstawą określenia wysokości odszkodowania przysługującego powodowi z tytułu niezyskanych przychodów w okresie absencji, jest średni dzienny

przychód uzyskany w listopadzie 2011 roku pomniejszony wyłącznie o koszt niezakupionego i nieużytego paliwa za ten okres. Powód przedstawił szczegółowy sposób obliczenia przychodu, który przez okres 22 dni zwolnienia lekarskiego wynosiłby 11281,64 zł. Powód wskazał, że po odjęciu wypłaconej kwoty 5924,82 zł kwota dochodzonego odszkodowania wynosi 5356,82 zł.

*

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 października 2012 roku pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu (k. 16).

*

W piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2013 roku, złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 10 stycznia 2013 roku, powód wskazał, że wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 5356,80 zł z odsetkami ustawowymi „za zwłokę” od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu (k. 45-46).

*

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie:

I. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz K. W. kwotę 5356,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 września 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz K. W. kwotę 1468 zł z tytułu kosztów procesu (k. 51).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 grudnia 2011 roku miał miejsce wypadek, w wyniku którego obrażeń doznał K. W.. Sprawca wypadku ubezpieczony był w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w S..

Sąd ustalił, że K. W. prowadzi działalność gospodarczą – przewóz w taksówkach osobowych. Z Urzędem Skarbowym rozlicza się kartą podatkową, posiada kasę fiskalną. Taksometr zainstalowany w taksówce posiada następujący układ taryf: opłata początkowa – 5,80 zł, opłata za 1 kilometr drogi: 1,88 zł (taryfa 1), 2,82 zł (taryfa 2), 3,76 zł (taryfa 3), 5,64 zł (taryfa 4). Podczas przebywania na zwolnieniu K. W. nie poniósł kosztów paliwa, natomiast pozostałe koszty i opłaty, to jest ubezpieczenie samochodu, abonament radio-taxi, składkę ZUS, musiał ponosić.

Sąd ustalił, że na zwolnieniu lekarskim K. W. przebywał od 2 do 23 grudnia 2011 roku. Nie otrzymywał w tym okresie świadczeń z ZUS z tytułu choroby.

Sąd ustalił, że w dniu 29 marca 2012 roku K. W. przyznano odszkodowanie w wysokości 4800,44 zł tytułem utraconego dochodu. Wysokość odszkodowania obliczono, biorąc pod uwagę przychód za okres od września do listopada 2011 roku w wysokości 40395,06 zł. Średni miesięczny przychód obliczono na 13465,02 zł. Ustalono udział kosztów w przychodzie (koszty paliwa, części zamiennych, telefonu, myjnia, środki czystości i tym podobne koszty eksploatacyjne, określone na podstawie znajomości branży, wywiadu środowiskowego, ogólnie dostępnych informacji w Internecie) na 50 %. W grudniu 2011 roku K. W. uzyskał przychód w kwocie 3864,14 zł. Pozwany obliczył dochód na 1932,07 zł i uznał do wypłaty kwotę 4800,44 zł. W związku z wniesionym odwołaniem w dniu 3 sierpnia 2012 roku przyznano dopłatę z tytułu utraconych dochodów w wysokości 1124,38 zł.

Sąd ustalił, że we wrześniu 2011 roku K. W. uzyskał przychód w kwocie 9046,74 zł, w październiku 2011 roku w kwocie 14095,18 zł, w listopadzie 2011 roku w kwocie 17254,06 zł, a w grudniu 2011 roku 3864,14 zł.

Sąd wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, i wyjaśnił, że prawdziwość dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Sąd uznał, że na wiarę zasługują zeznania powoda. Ich prawdziwość nie była kwestionowana, znajdują potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych dowodach.

Sąd wskazał, że pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zaistniałego w dniu 1 grudnia 2011 roku zdarzenia, a jedynie wysokość żądanego odszkodowania.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 444 § 1 k.c. i wskazał, że w pełni uzasadnione jest co do zasady żądanie odszkodowania z tytułu utraty zarobków.

W ocenie Sądu prawidłowe jest rozliczenie przedstawione przez powoda. Sąd wyjaśnił, że prowadzenie działalności gospodarczej w postaci przewozu taksówkami osobowymi charakteryzuje zmienność dochodów. Powszechnie wiadome jest, że są okresy zwiększonego zapotrzebowania na tego typu usługi. Okresem takim niewątpliwie jest okres jesienno – zimowy. Tendencja ta widoczna jest w raportach miesięcznych z kasy fiskalnej. We wrześniu 2011 roku K. W. uzyskał przychód w kwocie 9046,74 zł, w październiku 2011 roku w kwocie 14095,18 zł, w listopadzie 2011 roku w kwocie 17254,06 zł. W grudniu 2011 roku K. W. nie był na zwolnieniu lekarskim tylko przez 9 dni, a jego przychód w tym miesiącu wyniósł 3864,14 zł. W celu obliczenia utraconych zarobków w miesiącu grudniu 2011 roku prawidłowe jest więc porównanie zarobków uzyskanych w najbardziej zbliżonym okresie, czyli w tym przypadku w listopadzie 2011 roku.

Sąd wskazał, że nie świadcząc usług transportowych K. W. nie ponosił jedynie kosztów zakupu paliwa. Pozwany nie wskazał precyzyjnie, jakie innego rodzaju koszty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą miałyby być odliczone. W swojej decyzji powołuje się na koszty związane z szeroko pojętą eksploatacją pojazdu i prowadzeniem działalności i ustala je na poziomie 40 %. Stanowisko takie jest w ocenie Sądu zbyt ogólne, a pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, które uzasadniałyby takie twierdzenia. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywał na pozwanym.

Sąd wskazał, że w listopadzie 2011 K. W. uzyskał przychód w kwocie 17254,06 zł i wykonał 376 kursów. Opłata początkowa wynosi 5,80 zł i pomnożona przez ilość kursów daje kwotę 2180,80 zł. Należy odliczyć ją od ogólnej kwoty przychodu, aby uzyskać liczbę przejechanych kilometrów, do uzyskania której konieczne było zużycie paliwa. Jest to kwota 15073,26 zł. Należy podzielić ją przez średnią stawkę za kilometr, która wynosi 3,55 zł, co daje 4246 przejechanych kilometrów. W przewodniku użytkownika samochodu P. (...), średnie zużycie paliwa w cyklu miejskim wynosi 7,8 litra na kilometr. Pomnożone przez ilość przejechanych kilometrów daje zaoszczędzony koszt 331,2 litra paliwa. Średnia cena paliwa w tym okresie wynosiła 5,6 zł/litr, a więc koszt paliwa, o który należy zmniejszyć przychód, wynosi 1854,72 zł. Przychód netto w miesiącu listopadzie 2011 roku wyniósł więc 15399,34 zł (17254,06 – 1854,72). Dziennie przychód netto daje kwotę 513,31 zł, która pomnożona przez 22 dni przebywania na zwolnieniu daje kwotę 11292,82 zł. Jest to wysokość szkody powoda i taka powinna być mu wypłacona z tytułu odszkodowania. Odjąć należy od niej wypłacone już odszkodowanie w wysokości 5924,82 zł. Do wypłaty pozostaje więc kwota 5356,80 zł, która została zasądzona od pozwanego na rzecz powoda.

W zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek Sąd miał na względzie przepis art. 817 k.c., wskazując, że zasadne jest żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 98 § 1 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 25 lutego 2013 roku apelację wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„1. naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym zwłaszcza:

- art. 361 § 2 kc w zw. z art. 824 1 § 1 kc oraz art. 34 § 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. zasądzenie odszkodowania przekraczającego wysokość szkody;
- art. 361 § 1 kc w zw. z art. 805 kc, przez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, iż dochodzona pozwem suma zawiera się w definicji adekwatnych i normatywnych skutków zdarzenia z dnia 1 grudnia 2011 r.;
- art. 6 kc przez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie oraz przyjęcie, iż powód przedstawił relewantne dowody, które uzasadniałyby wysokość jego żądania;
- art. 405 kc przez jego niezastosowanie, a co za tym idzie nie uwzględnienie możliwości bezpodstawnego wzbogacenia strony powodowej, w związku z przedmiotowym żądaniem;

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

- założenie, iż dochodzone roszczenie opiewające na kwotę wskazaną w pozwie, zawiera się w definicji pojęcia „damnum emergens” i „lucrum cessans”;

3. istotne naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, w tym zwłaszcza:

- art. 233 § 1 kpc przez dowolne ustalenie, iż powód uzyskiwałby w grudniu 2011 r. wyższy dochód aniżeli w poprzednich miesiącach;
- art. 233 kpc przez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki rozumowanie, iż jedynie dochód uzyskany w listopadzie 2011 r. winien odgrywać decydującą rolę przy określeniu hipotetycznego dochodu jaki powód mógł uzyskać w grudniu 2011 r. pomimo, iż Sąd dysponował wiedzą w zakresie uzyskiwanych dochodów przez powoda — także z poprzednich miesięcy. Wobec tego Sąd w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania nie uwzględnił dochodów powoda jakie uzyskiwał on we wrześniu oraz październiku 2011 r.,
- art. 328 § 2 kpc poprzez nienależyte wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia tj. dowodów na których Sąd I instancji się oparł oraz faktów, które uznał za udowodnione;
- art. 278 kpc poprzez nie zastosowanie w zakresie, w jakim Sąd bez opinii biegłego sądowego ustalił jakie „składowe” zawierają się w zasądzonej kwocie, pomimo, iż Sąd nie posiadał w tym aspekcie fachowej wiedzy, chociażby z zakresu rachunkowości”.

Pozwany wniósł o:

- zmianę wyroku w punkcie I poprzez oddalenie powództwa o zapłatę w całości;
 - rozpoznanie sprawy także pod nieobecność pozwanego lub jego pełnomocnika;
 - w konsekwencji - o zmianę zawartego w pkt. II wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, i orzeczenie w tym przedmiocie zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia przy uwzględnieniu zmiany rozstrzygnięcia zgodnie z wnioskami niniejszej apelacji;
 - zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z należną opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego, wg norm przepisanych;
- ewentualnie wniósł o:
- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania”1 (k. 63-64v).

*

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych (k. 78-82).

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 87v).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wprawdzie wniosek ten został zgłoszony jako wniosek ewentualny, ale, jako dalej idący, wymaga omówienia w pierwszej kolejności.

Z przepisów art. 386 § 2 i 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Dodatkową podstawę prawną uchylenia wyroku stanowi przepis art. 505¹² § 1 k.p.c., mający zastosowanie w postępowaniu uproszczonym. Przepis ten stanowi, że jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, analizując zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych jako podstawa faktyczna powództwa i rozpoznając zarzuty podniesione przez pozwanego. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani też nawet uzupełniania, czy powtarzania postępowania dowodowego.

Przedmiotowa sprawa nie podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Należy także zwrócić uwagę, że pozwany nie przytacza w apelacji zarzutów, których uwzględnienie mogłoby skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku, w związku z czym niezrozumiałe jest zawarcie w apelacji wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

÷

Nie są uzasadnione zarzuty apelacji.

Na wstępie należy wskazać, że prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i Sąd Okręgowy te ustalenia i ocenę dowodów podziela. Ponowne przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Przy ocenie prawidłowości zastosowania przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego należy bliżej wyjaśnić podstawę prawną rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie, gdyż Sąd pierwszej instancji podstawę tę wskazał w sposób niepełny. Wprawdzie brak z tego tytułu zarzutów w apelacji, jednak skoro sąd drugiej instancji

bierze z urzędu pod uwagę naruszenia prawa materialnego przez sąd pierwszej instancji², to tym bardziej powinno to dotyczyć niewłaściwego lub niepełnego oznaczenia podstawy prawnej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Powód K. W. dochodził od pozwanego świadczenia ubezpieczeniowego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych środków komunikacji za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Tego rodzaju umowa ubezpieczenia podlega obecnie przepisom ustawy z dnia 22 marca 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 – tekst jednolity ze zmianą) oraz przepisom Kodeksu cywilnego.

Z uzasadnienia pozwu jednoznacznie wynika, że powód dochodził zapłaty świadczenia ubezpieczeniowego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych środków komunikacji za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Strona pozwana nie podnosiła jakichkolwiek zarzutów co do tego, że żądanie powoda miałoby się opierać na innej podstawie faktycznej niż umowa ubezpieczenia. Co więcej w postępowaniu szkodowym, prowadzonym przez pozwanego jako ubezpieczyciela, roszczenie powoda było traktowane jako roszczenie o charakterze ubezpieczeniowym, a ściślej jako roszczenie z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych środków komunikacji za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Jak wynika z dokumentów zawartych w aktach szkody, posiadacz samochodu osobowego V. (...), o numerze rejestracyjnym (...) – P. Ż. zawarł z umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dotyczącą tego pojazdu z (...) Spółką Akcyjną w S..

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Przepis art. 822 § 3 k.c. stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przepis art. 822 § 4 k.c. stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (podobnie przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku).

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Przepis art. 35 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku stanowi, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

O tym kiedy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę decydują przepisy Kodeksu cywilnego, a w szczególności przepisy art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. lub przepisy art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy doszło do zderzenia się pojazdów – samochodu marki P., kierowanego przez powoda, oraz samochodu marki V. (...), kierowanego przez P. Ż..

Przepis art. 436 § 2 k.c. stanowi, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Odesłanie w art. 436 § 2 k.c. do „zasad ogólnych” oznacza, że ma tutaj zastosowanie przepis art. 415 k.c. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi ten posiadacz samoistny lub zależny, który ponosi winę za zderzenie się pojazdów, przy czym jeżeli kierowcą nie jest posiadacz samoistny lub zależny, to posiadacz ten ponosi odpowiedzialność za kierowcę.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że K. W. był posiadaczem samoistnym swojego pojazdu. Jeżeli chodzi o kierującego pojazdem marki V. (...) – P. Ż., to był on samoistnym posiadaczem tego pojazdu.

Poza sporem było to, że P. Ż. ponosi winę za zderzenie się pojazdów, gdyż wymusił pierwszeństwo przejazdu, w wyniku czego doszło do zderzenia kierowanego przez niego pojazdu z pojazdem kierowanym przez powoda (akta szkody). P. Ż. ponosiłby zatem odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.).

Odpowiedzialność ubezpieczeniowa ubezpieczyciela pojazdu V. (...) wchodziła w grę wówczas, gdy posiadacz samoistny odpowiadał z tytułu czynu niedozwolonego (art. 34 i art. 35 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.).

Sama zasada odpowiedzialności ubezpieczeniowej ubezpieczyciela za skutki wypadku z dnia 1 grudnia 2011 roku nie budziła żadnych wątpliwości w rozpoznawanej sprawie. Należało jedynie dodatkowo wyjaśnić podstawę prawną tej odpowiedzialności, a tym samym rozstrzygnięcia Sądu.

Z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, że odpowiedzialność ubezpieczeniowa ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje obie postacie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, a więc zarówno stratę, którą poszkodowany poniósł, jak i korzyść, którą mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W rozpoznawanej sprawie mają pośrednie zastosowanie przepisy art. 444 § 1 k.c. oraz art. 361 k.c.

Szkoda, która stanowiła podstawę do wystąpienia przez K. W. z roszczeniem w rozpoznawanej sprawie, polega na utracie korzyści, którą powód mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Korzyścią tą jest wynagrodzenie, które powód mógłby uzyskać wykonując zarobkowo przewóz osób w okresie, w którym w związku z wypadkiem pozostawał na zwolnieniu lekarskim.

÷

W rozpoznawanej sprawie nie miał zastosowania przepis art. 817 § 1 k.c., podobnie zresztą jak przepis art. 817 § 2 k.c.

W rozpoznawanej sprawie miał zastosowanie przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jednak nie został zastosowany przez Sąd Rejonowy. W rozpoznawanej sprawie nie wpływa to jednak na merytoryczną poprawność rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu.

Przepisy art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) są przepisami szczególnymi w stosunku do art. 817 k.c. Ustawa z dnia 22 maja 2003 roku określa między innymi zasady zawierania i wykonywania umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 1 pkt 1 ustawy).

Przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Przepis art. 14 ust. 2 tej ustawy stanowi, że przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania

okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Z powołanych przepisów wynika zatem, że zasadą jest, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Po upływie tego terminu powstaje stan opóźnienia się ze spełnieniem świadczenia ubezpieczeniowego przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) (art. 476 zd. 1 k.c. w zw. z art. 476 zd. 1 k.c.). Powstaje zatem wówczas na podstawie art. 481 § 1 k.c. roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie, przy czym powstaje ono osobno za każdy dzień opóźnienia i staje się wymagalne osobno za każdy dzień opóźnienia³.

Ciężar dowodu (art. 6 k.c.) okoliczności faktycznych, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), spoczywa na powodzie (wierzycielu). Powód powinien zatem udowodnić, że złożył zawiadomienie o szkodzie i w jakiej dacie je złożył.

W rozpoznawanej sprawie powód złożył zawiadomienie o szkodzie już w grudniu 2011 roku, co jest okolicznością bezsporną. Zakres swoich roszczeń w stosunku do pozwanego z tytułu utraconego zarobku określił z całą pewnością już w pierwszej połowie 2012 roku. Należało zatem zasądzić odsetki za opóźnienie się ubezpieczyciela ze spełnieniem się świadczenia od dnia 13 września 2012 roku, to jest od dnia wskazanego w żądaniu pozwu. W tym bowiem dniu ubezpieczyciel pozostawał już z całą pewnością w opóźnieniu w związku z upływem terminu, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). 30 dniowy termin do wypłaty świadczenia ubezpieczeniowego z tytułu odszkodowania upłynął przed tym dniem.

÷

Jeżeli chodzi o zarzuty apelacji, to w pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzuty zawarte w punkcie 1 akapit pierwszy i drugi części wstępnej apelacji pozostają w logicznej i prawnej sprzeczności z zarzutami przytoczonymi w punkcie 3 akapit pierwszy i drugi części wstępnej apelacji. Pozwany podnosi bowiem jednocześnie zarzuty, które opierają się na twierdzeniach, że doszło do naruszenia prawa materialnego, a jednocześnie kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, które stanowiły podstawę faktyczną zastosowania prawa materialnego. Takie zestawienie zarzutów jest wewnętrznie sprzeczne. Naruszenie prawa materialnego może bowiem nastąpić bądź przez jego błędną wykładnię, bądź przez jego niewłaściwe zastosowanie, nie zaś przez błędne ustalenia faktyczne⁴.

Zarzut naruszenia prawa materialnego ma rację bytu wówczas, gdy Sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a tylko nie zastosował odpowiednich przepisów prawa materialnego, niewłaściwie je zastosował lub też dokonał błędnej ich wykładni. W takich wypadkach naruszenie prawa materialnego ma charakter pierwotny i może stanowić podstawę zarzutu apelacyjnego.

Jeżeli natomiast sąd pierwszej instancji dokona nieprawidłowych ustaleń faktycznych i stosownie do tych ustaleń zastosuje lub nie określone przepisy prawa materialnego, to naruszenie prawa materialnego ma charakter wtórny, gdyż jest pochodną nieprawidłowych ustaleń faktycznych. W takim przypadku nie następuje naruszenie prawa materialnego w znaczeniu ścisłym, a podnoszenie wówczas takiego zarzutu jest bezprzedmiotowe.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne.

Bezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. W szczególności należy zwrócić uwagę, że pozwany w ogóle nie wskazał, w jaki sposób miałby zostać naruszony przepis art. 233 § 2 k.p.c. Zarzut przytoczony w punkcie 3 akapit drugi apelacji w ogóle nie koresponduje z treścią art. 233 § 2 k.p.c.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny, albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Skuteczność zarzutu apelacji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga spełnienia dwóch przesłanek:

1. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wskazania dowodu (dowodów), do którego zarzut ten się odnosi⁵.

Ogólne zatem stwierdzenie, że doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie spełnia wymagania sformułowania zarzutu naruszenia ściśle określonego przepisu prawa, w tym wypadku przepisu prawa procesowego⁶. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może sprowadzić się do zarzutu, że sąd przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej określonych dowodów przekroczył granice swobodnej oceny, dokonując oceny dowolnej, sprzecznej z wymaganiami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia. Rzeczą strony, która zgłasza taki zarzut, jest wykazanie, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczono granice swobodnej oceny dowodów, a nadto iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Jeżeli wnoszący apelację formułuje zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uzasadniając go tym, że zachodzi sprzeczność ustaleń z treścią materiału dowodowego, to taki zarzut nie można uznać za uzasadniony⁷.

2. Postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego, opartej na własnej ocenie materiału dowodowego, wersji zdarzeń. Konieczne jest natomiast, przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi, wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy⁸.

Jeżeli sąd odwoławczy stwierdzi, że z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być natomiast skutecznie podważona, jako nieodpowiadająca wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. tak zwanej zasadzie swobodnej oceny dowodów, tylko w przypadku, gdy sąd wyprowadza z zgromadzonego materiału dowodowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub zasadami doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Uprawnienie sądu drugiej instancji do dokonania odmiennych ustaleń bez ponowienia dowodów z zeznań świadków, czy też z przesłuchania stron, jest dopuszczalne i uzasadnione, ale w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez Sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska⁹.

Pozwany nie przytoczył w apelacji ani dowodów, których dotyczy zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, ani też nie wskazał, jakie kryteria oceny tych dowodów zostały naruszone. Apelacja pozwanego nie zawiera w ogóle wskazania, w czym miałyby się wyrażać wadliwa ocena zebranego materiału dowodowego i w ogóle nie odnosi się do oceny dowodów przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pozwany nie wskazuje nawet, jakim dowodom Sąd pierwszej instancji powinien jego zdaniem dać wiarę, a jakim odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. Uzasadnia to uznanie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. za nieuzasadniony.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie wysokości korzyści, jaką powód mógłby uzyskać w tym okresie, w którym w grudniu 2011 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w szczególności okoliczności dotyczące uzyskania i wysokości korzyści w poprzednich miesiącach 2011 roku i w grudniu 2011 roku do chwili wypadku. Tych okoliczności pozwany w apelacji nie kwestionuje.

Faktem powszechnie znanym jest to, że miesiąc grudzień w każdym roku cechuje się szczególnym zapotrzebowaniem na usługi przewozu osób taksówkami osobowymi. Zapotrzebowanie to wynika z klimatycznej pory roku (zima), potrzeby robienia zakupów świątecznych, okresu Świąt Bożego Narodzenia oraz okresu poprzedzającego koniec roku, w tym Sylwestra.

Trafnie zatem Sąd Rejonowy przyjął, że wynagrodzenie uzyskane przez powoda w grudniu 2011 roku byłoby co najmniej na takim poziomie, jak w listopadzie 2011 roku.

Nie ma przy tym podstaw do odwoływania się do średniej arytmetycznej z poprzednich miesięcy, gdyż wysokość uzyskiwanego w poprzednich miesiącach wynagrodzenia jednoznacznie wykazywała tendencję wzrostową.

Skoro powód twierdził, że w grudniu 2011 roku uzyskałby korzyści, gdyby mu szkody nie wyrządzono, to ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. Korzyścią tą były wpływy finansowe, które powód uzyskałby wykonując zarobkowo przewóz osób.

Z kolei na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia twierdzeń co do tego, że zakres uzyskanych korzyści byłby inny od wykazanego przez powoda, w szczególności z tej przyczyny, że w związku z przebywaniem przez powoda na zwolnieniu lekarskim i niewykonywaniem pracy zaoszczędził on określonych wydatków, które musiałby ponieść, aby korzyść uzyskać, gdyby wykonywał pracę. To nie na powodzie ciążył obowiązek wskazania i udowodnienia tego rodzaju faktów. To pozwany z tego rodzaju faktów wywodził skutki prawne, a więc zgodnie z ogólną zasadą – art. 6 k.c. – powinien te fakty udowodnić.

W rozpoznawanej sprawie to powód wskazał i, co więcej, udowodnił, jaki byłby koszt zakupu paliwa do samochodu w okresie, w którym pozostawał na zwolnieniu lekarskim, kiedy nie wykonywał pracy, a więc jaką kwotę wydatków zaoszczędził nie pracując. We wskazanym zakresie powód działał obiektywnie, ale i subiektywnie, wbrew swojemu interesowi, co przemawia tym samym za wiarygodnością jego pozostałych twierdzeń dotyczących okoliczności faktycznych i za brakiem zamiaru uzyskania nieuzasadnionych korzyści z umowy ubezpieczenia.

Pozwany nie udowodnił, że powód zaoszczędził wydatków innego rodzaju i wysokości ewentualnych wydatków. Pozwany nie przedstawił w tym zakresie żadnych wiarygodnych dowodów, a jedynie niczym nie poparte twierdzenia. Jeżeli w rozpoznawanej sprawie miałby być przeprowadzony dowód z opinii biegłego, mający wykazać, jakie inne wydatki zostałyby zaoszczędzone przez powoda i jaki byłby ich poziom, to z wnioskiem o przeprowadzenie takiego dowodu powinien wystąpić pozwany (art. 6 k.c.). Pozwany z takim wnioskiem nie wystąpił, a przytaczane przez niego twierdzenia są lakoniczne.

W związku z powyższym należy jednoznacznie wskazać, że oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 278 k.p.c.

Dokonując ustaleń faktycznych dotyczących wysokości zaoszczędzonych przez powoda wydatków na paliwo, Sąd Rejonowy nie wykorzystał jakichkolwiek własnych wiadomości specjalnych, a jedynie oparł się na podstawowej wiedzy z zakresu ekonomii i matematyki. Żadne wiadomości specjalne nie były w tym celu potrzebne. Być może takie wiadomości byłyby potrzebne, gdyby chodziło o wykazanie, że powód zaoszczędził innych wydatków, o specyficznym charakterze i zakresie, jednak bardziej szczegółowe rozważania na ten temat są zbędne, gdyż pozwany nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, ani też nie przedstawił innych wiarygodnych dowodów w celu wykazania zaoszczędzenia takich wydatków przez powoda.

÷

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 6 k.c.

Przepis art. 6 k.c. reguluje zagadnienie ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym, czyli zagadnienie podmiotu, którego obciążają materialnoprawne skutki nieudowodnienia twierdzeń w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla

rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Z naruszeniem tego przepisu mielibyśmy do czynienia wówczas, gdyby Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo określił na kim w rozpoznawanej sprawie spoczywa ciężar dowodu w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Taka sytuacja jednak w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła.

Przepis art. 6 k.c. nie dotyczy natomiast zagadnienia, czy strona wywiązała się ze swego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. nie reguluje kwestii skuteczności wykazania dowodzonych okoliczności, ponieważ ta kwestia podlega ocenie w świetle przepisów procesowych. Kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, nie zaś art. 6 k.c. Nie jest również objęte tym przepisem, które z faktów i z jakich przyczyn sąd uznał za udowodnione¹⁰.

÷

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 405 k.c. przez jego „niezastosowanie”. Wskazany przez pozwanego przepis nie miał w ogóle zastosowania w rozpoznawanej sprawie. O tym, jakie przepisy mają zastosowanie do oceny zasadności powództwa, decyduje treść żądania pozwu i podstawa faktyczna tego żądania, a nie ewentualne skutki prawne, jakie może wywołać wydanie prawomocnego lub nawet nieprawomocnego wyroku w danej sprawie.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził roszczenia o spełnienie świadczenia ubezpieczeniowego wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Twierdzenia powoda określające treść żądania pozwu i podstawę faktyczną tego żądania nie dają jakichkolwiek podstaw do rozważań, że powód dochodzi w rozpoznawanej sprawie zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia.

Zarzut pozwanego, że w rozpoznawanej sprawie miałyby mieć zastosowanie przepisy art. 405 k.c., jest więc oczywiście bezzasadny.

Nawet gdyby w konkretnej sprawie sądowej o zapłatę świadczenia ubezpieczeniowego sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz uprawnionego kwotę wyższą niż należna na podstawie umowy ubezpieczenia i przepisów prawa, to nie oznacza to jeszcze, że nastąpiło naruszenie przez ten sąd przepisu art. 405 k.c. Powołany przepis nie stanowi ogólnej podstawy prawnej oceny prawidłowości orzeczeń sądowych wydanych w sprawach o świadczenie, a jedynie reguluje przesłanki i zasady zwrotu korzyści majątkowej uzyskanej bez podstawy prawnej kosztem innej osoby.

÷

Niezrozumiały jest zarzut przytoczony w punkcie 2 części wstępnej apelacji.

Po pierwsze, żaden przepis Kodeksu cywilnego, ani jakiegokolwiek innego aktu prawnego w systemie prawa polskiego, nie posługuje się pojęciami „damnum emergens” i „lucrum cessans”, ani tym bardziej nie zawiera „definicji” tego rodzaju pojęć.

Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika, że w granicach normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda w znaczeniu cywilnoprawnym może mieć zatem postać:

- a) straty, którą poszkodowany poniósł,
- b) korzyści, którą mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wieloznaczność podniesionego przez pozwanego zarzutu nie pozwala na określenie, czy pozwanemu chodzi o to, że:

1) Sąd Rejonowy błędnie przyjął („założył”), że powód dochodzi roszczenia, które ma stanowić naprawienie szkody stanowiącej stratę, którą poszkodowany poniósł albo korzyść, którą mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono,

2) Sąd Rejonowy błędnie przyjął („założył”), że powód dochodzi roszczenia o naprawienie szkody stanowiącej jednocześnie stratę, którą poszkodowany poniósł oraz korzyść, którą mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono,

3) Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że powód poniósł szkodę, która stanowi jednocześnie stratę, którą poszkodowany poniósł oraz korzyść, którą mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono,

4) szkoda, jaką poniósł powód, stanowi „trzecią jakość”, gdyż nie mieści się ani w pojęciu straty, którą poszkodowany poniósł, ani też w pojęciu korzyści, którą mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono,

czy też jeszcze o coś innego.

Każda z „wersji” podniesionego zarzutu, jest bezzasadna.

÷

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie wyroku zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione i dowodów, na których się oparł. Na stronach 2 i 3 uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy przedstawił ustalenia faktyczne w sprawie i wskazał dowody, na których się oparł.

Lakoniczność podniesionego w apelacji zarzutu uniemożliwia bardziej szczegółowe odniesienie się do niego, poza stwierdzeniem, że skoro pozwany nie dostrzega ustaleń Sądu Rejonowego i dowodów, na których oparł się Sąd Rejonowy, to wynika z tego wnioski, że pozwany nie zapoznał się przynajmniej z częścią uzasadnienia wyroku.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania należało oddalić apelację, jako bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz K. W. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. W związku z tym, że apelacja pozwanego została oddalona w całości, pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Pozwany powinien zatem zwrócić powodowi poniesione przez powoda w postępowaniu odwoławczym koszty. Koszty te obejmują wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – tekst jednolity).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.

2 Por. wyrok SN z dnia 15 maja 2001 roku, I CKN 350/00, Lex nr 52667; postanowienie SN z dnia 4 października 2002 roku, III CZP 62/02, OSN C 2004, z. 1, poz. 7; wyrok z dnia 11 marca 2004 roku, V CK 328/03, Lex nr 183779;

wyrok SN z dnia 14 lipca 2004 roku, IV CK 544/03, Lex nr 116591; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 roku, V CK 704/04, Lex nr 180875; wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2004 roku, I PK 22/03, OSN P 2005, z. 6, poz. 80.

3 Por.: uchwałę SN z dnia 5 kwietnia 1991 roku, III CZP 20/91, OSN 1991,z. 10-12, poz. 120; uchwałę SN z dnia 5 kwietnia 1991 roku, III CZP 21/91, OSN 1991,z. 10-12, poz. 121.

4 Por.: postanowienie SN z dnia 28 maja 1999 roku, I CKN 276/99, Prokuratura i Prawo 1999, nr 11-12, poz. 34; wyrok SN z dnia 19 stycznia 1998 roku, I CKN 424/97, OSN C 1998, z. 9, poz. 36; uzasadnienie postanowienia z dnia 28 marca 2003 roku, IV CKN 1961/00, Lex nr 80241.

5 Wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 roku, V CK 398/03, Lex nr 174215; wyrok SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 237/00, Lex nr 52528; wyrok SN z dnia 5 lipca 2000 roku, I CKN 291/00, Lex nr 303349; wyrok SN z dnia 25 listopada 2003 roku, II CK 293/02, Lex nr 151622.

6 Wyrok SN z dnia 24 czerwca 2008 roku, I PK 295/07, Lex nr 496401.

7 Wyrok SN z dnia 15 września 2005 roku, II CK 59/05, Lex nr 385605; wyrok SN z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN 132/01, Lex nr 53144.

8 Wyrok SN z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05, Lex nr 172176; wyrok SN z dnia 18 czerwca 2004 roku, II CK 369/03, Lex nr 174131; wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2004 roku, IV CK 274/03, Lex nr 164852; wyrok SN z dnia 25 listopada 2003 roku, II CK 293/02, Lex nr 151622; wyrok SN z dnia 23 stycznia 2003 roku, II CKN 1335/00, Lex nr 439181; wyrok SN z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1316/00, Lex nr 80273; postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, Lex nr 52753; wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2001 roku, II CKN 588/99, Lex nr 52347; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 roku, I ACa 180/08, Lex nr 468598, OSA 2009/6/55; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 maja 2008 roku, I ACa 953/07, Lex nr 466440; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 roku, VI ACa 306/08, Lex nr 504047; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 maja 2008 roku, I ACa 328/08 Lex nr 466423; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 roku, I ACa 205/08, Lex nr 465086; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2008 roku, I ACa 1040/07, Lex nr 466431; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lutego 2007 roku, I ACa 1053/06, Lex nr 298433; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 roku, I ACa 1303/05, Lex nr 214251; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 stycznia 2006 roku, I ACa 1609/05, Lex nr 189371.

9 Wyrok SN z dnia 21 października 2005 roku, III CK 73/05, Lex nr 187032.

10 Por.: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 7 marca 2012 roku, I ACa 97/12, Lex nr 1130079; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2011 roku, I CSK 517/10, Lex nr 960502; wyrok SN z dnia 27 stycznia 2011 roku, II PK 173/10, Lex nr 786376; wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 roku, I CSK 409/10, Lex nr 738082; wyrok SN z dnia 5 listopada 2010 roku, I CSK 23/10, Lex nr 786548; wyrok SN z dnia 6 października 2010 roku, II CNP 44/10, Lex nr 970065; wyrok SN z dnia 25 czerwca 2010 roku, I CSK 544/09, Lex nr 737245; wyrok SN z dnia 16 czerwca 2010 roku, I CSK 482/09, Lex nr 607236; wyrok SN z dnia 11 marca 2009 roku, I CSK 363/08, Lex nr 560510.